

Karin en Peter Sinnige hebben het uitstekend naar hun zin op boerderij in Canada met 20.000 kippen voor de productie van broedeieren

Hallo allemaal,

Ik zal me eerst even voorstellen voor degenen die me niet kennen.

Mijn naam is Karin Sinnige en ik ben getrouwd met Peter.

Samen hebben we 4 kinderen, Melissa van 15, Sabine van 13, Joëlle is 11 jaar en Ben is 9.

In mei 1994 kwamen we als pasgetrouwd stel in de Wijde-wormer wonen, om precies te zijn op de Noorderweg 106.

We hadden een melkveebedrijf en hadden het naar onze zin in Waterland.

Toch hebben we besloten om in juli 2004 naar Canada te emigreren.

De voornaamste reden was dat we graag boer wilden blijven. Gezien de bedrijfsgrootte (ca.50 melkkoeien) zou dit voor ons op de lange termijn niet haalbaar blijven.

We zijn toen we in juli 2004 in Ontario aan kwamen, hartelijk verwelkomd door de familie Spruit. Van deze familie konden wij een huis huren.

Omdat we al wat mensen kenden in deze buurt, hadden zij voor ons rondgevraagd bij Nederlanders.

De familie Spruit kenden we niet persoonlijk, dus het was best wel even spannend om zo te beginnen.

Maar het was een gezellige spontane familie en het heeft voor ons goed uitgepakt. Hun bedrijf is ten noorden van Woodstock gevestigd.

Zowel Peter als ik zijn voor onze emigratie op pad geweest met een makelaar om bedrijven te bekijken. We vonden het beiden erg moeilijk om een geschikt bedrijf te vinden in een korte periode. We hebben o.a. in de buurt van London, Guelph en Stratford rondgekeken, Woodstock bleef zo'n beetje ons uitgangspunt. We wisten wel zeker dat we niet te noordelijk wilden gaan wonen in verband met de winters, die meer die kant op nog strenger zijn en dat zagen we niet zit-

ten.

We zijn nu nog steeds ontzettend blij dat we eerst een huis gehuurd hebben en van daaruit zijn gaan zoeken.

Het grote voordeel vond ik dat we in de zomervakantie aan kwamen, waardoor de overgang voor de kinderen wat geleidelijker ging.

Het plan was in eerste instantie om weer koeien te gaan melken. Helaas konden we geen geschikt bedrijf vinden. Omdat we vooraf al hadden doorgesproken wat we zouden willen als dit het geval zou zijn, was de keuze om in de kippen te gaan de volgende stap.

Ik zal nooit het gevoel vergeten dat we hadden toen we hier de eerste keer het erf op kwamen rijden; we waren eigenlijk meteen verkocht.

Het is nog even spannend geweest of het door zou gaan. Maar een week voor het einde van de zomervakantie was alles rond. Het bedrijf ligt ten zuiden van Woodstock, wat we graag wilden.

Schoolbus

Heel fijn, zo konden de kids meteen op de juiste school beginnen.

In het begin bracht en haalde ik ze nog omdat de overdracht pas op 1 december was.

Vanaf 2 december konden ze voor het eerst met de schoolbus mee, wat ze het einde vonden. Nu ze hier alweer 7 jaar

wonen is het nieuwtje van de schoolbus er natuurlijk af.

We zijn begonnen met zo'n 10.000 kippen. Ons soort bedrijf noem je hier een broiler breeder farm. Dit betekent grof gezegd: moederdieren voor broedeieren.

We hebben dus leghennen en hanen die ervoor zorgen dat de eieren bevrucht worden.

Aan ons de taak de eieren te sorteren zodat ze naar de broederij kunnen. Twee keer per week komt de eiertruck om de eieren op te halen.

We werken met plastic trays, die we in karren schuiven. Zo gaan ze de eiertruck in. Eenmaal op de broederij duurt het drie weken eer de eieren uitgebroed zijn.

Pas als een ei daadwerkelijk is uitgebroed, worden we ervoor betaald.

Er is een hoop veranderd op het bedrijf sinds we zeven jaar geleden begonnen. Sinds 2009 zijn we verdubbeld qua grootte.

Het is fantastisch dat dit gelukt is. We zijn er dan ook trots op. Want dat is toch wat we voor ogen hadden toen we een nieuwe start maakten om een gezond, rendabel bedrijf te hebben.

Ook is er een loading dock gekomen wat heel veel tijd scheelt met karren laden in de eiertruck.

En we werken nu met een zo-

genaamde egg packer waardoor we de eieren niet meer handmatig in de trays hoeven te zetten.

Het is ook heel leuk dat we een echt familiebedrijf hebben. De kids werken allemaal met plezier mee en dat ze er een zakcentje mee verdienen is ook mooi meegenomen.

Melissa zit inmiddels in grade 10, dat is de 2e klas van high school. Ze heeft het erg naar haar zin. De lagere school duurt hier 2 jaar langer t/m grade 8. Sabine zit in haar laatste jaar op de lagere school. Ze kan niet wachten om ook naar high school te gaan. Joëlle zit ook alweer in grade 7. Ben zit in grade 4.

De oudste heeft in het begin echt heimwee gehad naar Nederland. Dat was heel naar. Ze zat in een erg leuke klas op de Bloeiende Perelaar in de Z-O Beemster. In de klas waar ze op East Oxford (zo heet de lagere school hier) kwam, vond ze maar moeilijk aansluiting. Jammer hoor. Inmiddels heeft ze het gelukkig enorm naar haar zin en heeft ze echt haar plekje gevonden hier in Canada.

De andere kids zijn iets sneller ingeburgerd. Ik denk ook echt dat het makkelijker is als je wat jonger bent. Dan gaat het meer spelenderwijs.

Peter en ik hebben het in het begin vooral moeilijk gevon-

den dat we moesten wachten. Zeker toen de kids naar school gingen in september en de zomervakantie voorbij was.

Onze eigen stek

Toen duurde het nog tot 1 december voordat we gingen verhuizen naar onze eigen stek. Je wilt toch het liefst zo snel mogelijk aan het werk en je eigen huis inrichten.

Veel Nederlanders

Contact maken ging vrij snel met de grote groep Nederlanders die in deze provincie woont, wat heel gezellig is.

Canadese vrienden maak je misschien wat minder snel, maar we hebben inmiddels via school en het bedrijf toch aardig wat plezierige contacten opgedaan.

Het leuke is dat de kinderen hier ook vriendjes en vriendinnetjes hebben die Nederlands spreken, waardoor hun moedertaal niet helemaal verdwijnt.

Ze spreken onderling dan een soort mengelmoeisje van Engels en Nederlands. Zelf praten we ook gewoon nog Nederlands in huis hoor ,gemixt met wat Engels, haha.

Als er een vriendinnetje is die geen Nederlands verstaat, schakelen we om, wel zo netjes.

Soms moet je wel naar woorden zoeken omdat je het Nederlands wat vergeet. Bijvoorbeeld toen we het laatst over een woodpecker hadden en het echt even duurde voor we op het Nederlandse woord specht kwamen.

Toch vinden we onszelf nog erg Nederlands. Brood en allerlei andere Nederlandse producten halen we in Norwich, 15 minuten hiervandaan, in de

Hollandse winkel.

We kunnen via BVN Nederlandse programma's, zoals het nieuws en De Wereld Draait Door bekijken. En in de bibliotheek kunnen we de Libelle en de Donald Duck lezen, omdat ze daar vanwege de vele Nederlanders een abonnement op hebben. Geweldig toch!

Elk jaar hebben we tot nog toe bezoek gehad uit Nederland, vooral van familie. Dat is ook erg goed om zo de band met Nederland warm te houden.

We genieten erg van de Canadese zomers, die meestal wat warmer zijn dan die in Nederland. Heerlijk om dan eens een dagje naar het meer of het zwembad te gaan.

Afgelopen zomer zijn we een lang weekend naar een cottage (huisje) aan het meer bij Parry Sound geweest. Het was genieten. We hopen het nog eens te doen.

De winters

Over de winter zijn de meningen in ons gezin verdeeld.

Peter houdt erg van skiën en ook de oudste twee dochters doen dit graag.

Ben wil dit jaar leren snowboarden, dus ook hij hoopt op veel sneeuw.

Joëlle houdt van de winter omdat ze 28 december jarig is.

Zelf houd ik niet zo van sneeuw en kou, vooral omdat ik het niet fijn vind om dan de weg op te gaan.

Maar sinds ik vorig jaar met een groep vrouwen een dagje ben wezen snowmobilen kan ik de leuke kanten van de winter iets meer waarderen. Dat was schitterend, een tocht over de weilanden en door de bossen, heel bijzonder.

Omdat we dicht bij Woodstock

wonen, zo'n 10 a 15 minuten rijden, valt het ook in de winter best te doen.

Als het heel slecht weer is, is er een zogenaamde snow day en rijden de schoolbussen niet, dan blijf ik meestal ook maar thuis en ga niet de weg op.

De vorige winter was best streng. Ter vergelijking, de kids hadden afgelopen winter 10 snow days. De winter daarvoor maar 3.

Maar je went er aan hoor. De wegen worden goed bijgehouden, er wordt goed gestrooid en geveegd.

Wat we ook erg leuk vinden is dat er Franse les gegeven wordt vanaf grade 4. Ben is er net mee begonnen.

Canada is tweetalig. Hoewel we blij zijn in het Engelstalige gedeelte te wonen (Engels pik je toch sneller op) is het natuurlijk mooi meegenomen dat de kids nog een taal leren vanaf jonge leeftijd.

Sabine en Joëlle gaan zelfs met school naar Montreal in februari! Tres plesant!

Ook is er veel aandacht voor muziekles op school, Melissa en Sabine spelen de klarinet en Joëlle de trompet, Ben begint komend jaar met blokfluit.

Melissa zit zelfs in de schoolband.

De Wijdewormer zal altijd een speciaal plekje in ons hart blijven houden, het is de plek waar we samen zijn begonnen als kersvers getrouwd stel.

Onze kinderen zijn er geboren. Ook denk ik dat het saamhorigheidsgevoel nergens zo groot is als in de Wijdewormer.

Soms op een nostalgische dag kan ik er zomaar naar terug-

verlangen, het gevoel erbij te horen en iedereen te kennen.

En de gezelligheid van de feestweek nog eens mee te maken.

Kortom we hebben met erg veel plezier in de Wijdewormer gewoond en denken er ook met veel genoegen aan terug (gelukkig hebben we het smoelenboek nog).

Maar wat we in Woodstock hebben opgebouwd en het leven dat we nu hebben, dat is ons heel wat waard.

We hebben het hier erg naar onze zin, we hebben een heerlijk gezin, een prachtig bedrijf en we wonen in een land dat ruimte heeft en goed is voor z'n agrariërs.

Dus zouden we het weer doen? Absoluut!

Ik vind het moeilijk om ons leven een cijfer te geven. We zijn gezond, we zijn gelukkig met elkaar, we hebben het goed. Toch is er altijd ruimte voor verbetering.

Dus ik zou zeggen: een 8-.

Ik vond het erg leuk (en best moeilijk) om een stukje te schrijven over onze emigratie en ons leven hier.

Best lastig om het zo even te bedenken.

Ik hoop dat er nog heel wat mensen zijn die zeggen, o ja, de familie Sinnige en ik hoop ook dat jullie het leuk vonden om wat over ons te lezen.

In ieder geval lieve groetjes vanuit Woodstock en wie weet komen we elkaar nog eens tegen!

Karin Sinnige

